

การสรรหาตัวชี้วัดการท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์อย่างยั่งยืน โดยการมีส่วนร่วมของชุมชน
กรณีเวียงกุมกาม จังหวัดเชียงใหม่

Sustainable Historic Tourism Indicators Selection by Community Participation:

Case of Wiang Kum Kam, Chiang Mai

วราภรณ์ งามสมสุข¹ และรัตนา โพธิสุวรรณ¹

Waraporn Ngamsomsuke¹ and Ratana Pothisuwan¹

¹คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยแม่โจ้ จ.เชียงใหม่ 50290

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้ทำการสรรหาตัวชี้วัดการท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์อย่างยั่งยืน โดยการมีส่วนร่วมของชุมชน กรณีเวียงกุมกาม จังหวัดเชียงใหม่ โดยทำการสอบถามกลุ่มตัวอย่างที่เป็นตัวแทนชาวบ้าน หมู่ที่ 11 บ้านช้างค้ำ จำนวน 178 ครัวเรือน ด้วยแบบสอบถาม ด้วยวิธี Conjoint Analysis ซึ่งผลการวิเคราะห์ค่าสถิติ Pearson's R=0.893 และ Kendall's tau=0.739 แสดงว่าค่าที่ได้จากแบบจำลองความพึงพอใจของตัวแทนชาวบ้านผู้ตอบแบบสอบถาม มีความเหมาะสมอยู่ในระดับที่ดี และทำให้ทราบถึงตัวชี้วัดการท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์อย่างยั่งยืน ที่มาจากชาวบ้านในชุมชน ประกอบด้วยตัวชี้วัด 4 ด้าน คือด้านเศรษฐกิจ (3 ใน 4 ของชาวบ้านในชุมชนมีรายได้จากการท่องเที่ยว) ด้านสังคม (สัดส่วนค่าเข้าชมร้อยละ 40 ที่นำมาพัฒนาชุมชน และ 3 ใน 4 ของคณะกรรมการจัดการการท่องเที่ยวมาจากชาวบ้านในชุมชน) ด้านวัฒนธรรม (ได้รับงบประมาณเพื่อการบูรณะ ซ่อมแซม โบราณสถานร้อยละ 20 เมื่อเปรียบเทียบกับด้านอื่นๆ) และด้านสิ่งแวดล้อม (ความสูงของสิ่งปลูกสร้างโดยรอบโบราณสถาน ควรสูงได้ไม่เกิน 10 เมตร และระยะห่างจาก โบราณสถานถึงสิ่งปลูกสร้างของท่าน ควรตั้งอยู่ห่างกันไม่น้อยกว่า 50 เมตร

คำสำคัญ: ตัวชี้วัด การท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์อย่างยั่งยืน การมีส่วนร่วมของชุมชน วิธี Conjoint Analysis

Abstract

This research targets to select the sustainable historic tourism indicators by community participation at Wiang Kum Kam, Chiang Mai province and 178 households of Moo 11 Ban Chang Kham were represent residents sampling. The questionnaire and Conjoint Analysis were applied in this research. The statistical results of Pearson's R equaled 0.893 and Kendall's tau equaled 0.739 showed that the satisfaction model was at good level. The Conjoint Analysis results presented the sustainable historic tourism indicators by community participation in 4 dimensions: economic dimension (3/4 of villagers earn from tourism), social dimension (40% of entrance fee is brought to develop community and 3/4 of tourism management committees are from local villagers), cultural dimension (20% of annual budgets is shared for historic restoration) and environmental dimension (the height of the surrounding buildings should not high exceed 10 meters and the distance between the historic sites and surrounding building should located not less than 50 meters).

Keywords: Indicators, Sustainable Historic Tourism, Community Participation, Conjoint Analysis